

Częstochowa, 07.02.2011 r.

Portal internetowy
„PSUS.INFO”
ul. Średnia 11
42-221 Częstochowa
nr 574 w rejestrze dzienników
i czasopism

Dyrektor Izby Skarbowej
w Katowicach
za pośrednictwem
Naczelnika
Urzędu Skarbowego
w Kłobucku

sygn. 9/IP/2011/2

Odwołanie

od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w Kłobucku
nr NUS-PP-1/413-2/11 z dnia 28.01.2011r Częstochowie w sprawie odmowy
udostępnienia informacji publicznej

Na podstawie art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 16 ust 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej wnoszę o uchylenie decyzji NUS-PP-1/413-2/11 jako niezgodnej z prawem.

Uzasadnienie

W dniu 14.01.2011 r. przesałem do organu drogą elektroniczną z użyciem podpisu kwalifikowanego wniosek o udzielenie informacji dotyczącej:

Czynności jakie podejmie Naczelnik Urzędu Skarbowego w Kłobucku w celu zapewnienia wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt C-438/09.

Zamieściłem także dodatkowe objaśnienie wniosku.

W dniu 31.01.2011 r. otrzymałem decyzje nr NUS-PP-1/413-2/11, z dnia 28.01.2011 r. wydaną przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Kłobucku odmawiającą udzielenia decyzji.

Naczelnik szczegółowo przytacza przepis art. 6 ust.1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Na podstawie tego przepisu naczelnik wywodzi, że pojęcie informacji publicznej określone zostało w art. 1 ust. 1 oraz w przytoczonym art. 6. Z tych przepisów naczelnik wywodzi, że *wnioskiem może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może więc być postulatem wszczęcia postępowania w jakiejś sprawie, ani też nie może dotyczyć przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych. Obowiązek udostępnienia informacji dotyczy tylko takiej informacji, która ma charakter utrwalony i dotyczy sfery faktów.* Następnie Naczelnik stwierdza, że

przedmiotowy wniosek w zakresie udzielenia informacji dotyczącej czynności jakie podejmie Naczelnik tut. Urzędu Skarbowego w celu zapewnienia wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 22 grudnia 2010r. sygn. akt C-438/09, nie znajduje zatem podstaw w przepisach prawa.

Zdaniem strony odwołującej naczelnik oparł swoją decyzję na błędnym rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Ustawa z 6 września 2001 r. w art. 1 ust 1 przewiduje, że udostępnia się „informację publiczną”, a jest nią w rozumieniu tej ustawy „informacja o sprawach publicznych”. Ta tautologiczna definicja „informacji publicznej” spowodowała, że ustawodawca nakreślił katalog zagadnień zasługujących jego zdaniem na potraktowanie ich jako „informacji o sprawach publicznych” (art. 6). Katalog ten nie jest katalogiem zamkniętym, nie mniej w pkt 1 tego katalogu wymienia się w szczególności informacje o:

1) **polityce wewnętrznej** i zagranicznej, w tym o:

a) **zamierzeniach działań władzy** ustawodawczej oraz **wykonawczej**,

Na początek sięgnijmy do etymologii słowa polityka: polites (gr.) - obywatel, politeia (gr) - [rzecz wspólna] obywateli, Rzeczpospolita, polis (gr.) - wspólnota obywateli. Słowo polis oznaczało gród, zamek, ogrodzona przestrzeń, miejsce obronne, wewnątrz którego mieszkają ludzie tworzący jakąś wspólnotę. Polis więc u swoich źródeł to nie władza, nie administracja to wspólnota. Celem polityki, w ujęciu Arystotelesa, jest szczęście mieszkających we wspólnocie ludzi, które nie sprowadza się tylko do wzajemnego świadczenia usług i handlu, do niekrzywdzenia i obrony przed wrogiem czy do zamieszkiwania na jednym terytorium – bo to są środki – ale nade wszystko do przyjaźni i szlachetnego postępowania. To ostatnie jest celem i określa sens polityki. Ten cel, jako przesądzający o istocie polityki, musi być ujęty w jego definicji. Starożytna koncepcja polityki, określa ją jako zrzeszanie się ludzi dla realizacji jakiegoś dobra. Zatem w obrębie pojęcia polityka wewnętrzna, która według greków była roztropną troską o wspólne dobro, mieszczą się zamierzone działania władzy wykonawczej.

Organy skarbowe są niewątpliwie władzą wykonawczą, która ma zamierzenia w zakresie wykonania **wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt C-438/09**. Żeby tę sprawę należycie wyjaśnić złożyłem zapytania na trzech różnych poziomach fiskalnych. Odpowiedź dostałem od izby skarbowej i ministra finansów, od naczelnika urzędu skarbowego dostałem odmowę. Wyjaśnienie Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach co robi w celu zapewnienia wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2010 r. sygn. akt C-438/09 zasługuje na uwagę. Okazuje się, że pracownicy Izby Skarbowej w Katowicach mają obowiązek na bieżąco śledzić orzecznictwo sądów w sprawach podatkowych (m. in. wojewódzkich sądów administracyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

Stanowisko zajęte przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Kłobucku nie wytrzymuje analizy logicznej, bo niby dlaczego organ I instancji nie będzie podejmował czynności w sprawie, w której czynności będą podejmowały organy dla niego nadrzędne. Chodzi o przypadek podjęcia decyzji podatkowej sprzecznej z wyrokiem ETS. Według izby skarbowej Katowicach kierownicy wszystkich komórek organizacyjnych są zobowiązani do informowania podległych pracowników o

zasadniczych rozstrzygnięciach mających związek z działalnością komórki organizacyjnej. Z powyższego wynika, że znajomość orzecznictwa ETS jest wymagana w bieżącej pracy organu. Takiej odpowiedzi oczekiwałem od Naczelnika z Kłobucka. Wszyscy zgadzamy się z tym, że urzędnicy państwowi działają w interesie obywateli i powinni stosować obowiązujące prawo z poszanowaniem uzasadnionych interesów przedsiębiorcy (art 9. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

Nasza cywilizacja opiera się na pewnych wartościach i standardach, na tym, że obywatele pytają władzę publiczną, a władza zastanawia się jakim wartościami służy.

Przypomnę o co pytał Sokrates:

Czy będziesz karmił i łożył środki społeczne na ułomne dziecko ?

Czy starca będziesz podtrzymywał przy życiu ?

Czy i na niego będziesz łożył środki społeczne, które można lepiej wykorzystać na inny cel ?

Dlaczego można było 2,5 tys. lat temu zapytać publicznie władzę państwową o sprawy wspólne i uzyskać odpowiedź a teraz władza odmawia odpowiedzi ?

Prawo do uzyskania informacji publicznej jest jednym z fundamentalnych praw obywatela zapisanych w Konstytucji RP. Rozpatrywanie tego pojęcia musi uwzględniać art. 61 ust. 1-3 Konstytucji RP.

Przepis ten stanowi że "1. Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. 2. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu. 3. Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa".

Pojęcie informacji publicznej ustawodawca określił w art. 1 ust.1 i art. 6 ustawy. W świetle ustawy informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ustawy. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wskazuje się, iż przy wykładni pojęcia "informacja publiczna" należy kierować się art. 61 Konstytucji RP, w myśl którego prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

Stanowisko zaprezentowane w decyzji, narusza prawo do szeroko rozumianej opinii publicznej, określone w art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, konstytucyjne prawo do informacji oraz interes społeczny.

Zarzucam organowi, że **prowadzi politykę wewnętrzną jako atrybut władzy i panowania. Zarzucam mu brak dbałości o dobro wspólne i odejście w kierunku, panowania, rządzenia, i w ogóle zarzucam mu arogancką postawę władzy wobec obywateli, co skutkowało odmową udzielenia informacji w ważnej sprawie publicznej.** Naczelnik zapomniał, że rolą urzędnika jest dbanie o urządzenie czyli o środki społeczne. Polityka organu powinna umożliwić jednostce realizację jej celów.

Zgodnie z art. 1 powołanej ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie..

Końcowo zauważyć jeszcze należy, iż nie można pomijać faktu, podkreślanego zarówno w orzecznictwie, jak i w literaturze, że z treści art. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i art. 61 Konstytucji RP wynika, iż wolą ustawodawcy było stworzenie warunków dla jak najszerzego, powszechnego dostępu do informacji, stąd należy uznać, że zasadą powinno być udostępnianie informacji publicznej w trybie i na zasadach przewidzianych w tej ustawie poprzez interpretowanie jej przepisów na korzyść wykonującego prawo do takiej informacji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt II S.A. 837/03, Monitor Prawniczy 2003, nr 17, s. 770 oraz T. R. Aleksandrowicz "Komentarz do ustawy o dostępie do informacji publicznej", Wyd. Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2002, s. 69.

Przypominam organowi odwoławczemu, iż istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozstrzygnięcie sprawy, uprzednio rozstrzygniętej przez organ pierwszej instancji. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, Kodeks postępowania administracyjnego nie wskazuje wprost, iż organ drugiej instancji nie jest związany zarzutami odwołania, jednakże, na co również zwrócono uwagę w orzecznictwie, jest to konsekwencja przyjęcia przez ustawodawcę modelu postępowania odwoławczego, jasko postępowania polegającego na powtórny merytorycznym rozpoznaniu sprawy (patrz wyrok NSA z dnia 04.01.2008 r. sygn I OSK 489/07). Podobne stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09.06.1999 r. sygn III RN 7/99, wskazując, iż „Organ odwoławczy nie jest (...) związany podstawami odwołania, co oznacza, że może a nawet powinien rozpatrzyć sprawę w granicach nie objętych zakresem odwołania, jeżeli jest to niezbędne dla jej prawidłowego rozstrzygnięcia”. Należy jednak zauważyć, iż organ odwoławczy jest jednak w pewnym zakresie ograniczony w możliwości podejmowania rozstrzygnięć> Stosownie bowiem do art. 139 Kodeksu postępowania administracyjnego organ ten nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny.

Wnoszę o uchylenie przedmiotowej decyzji i polecenie naczelnikowi urzędu skarbowego w Kłobucku żeby udzielił informacji publicznej żądanej przez stronę.

Redaktor naczelny
portalu „psus.info”
Paweł Lechowski